Feest!

Het jaar 2012 begint goed, want... daar is hij dan! De enige echte glossy over Gerda van Wageningen, *Gewoon Gerda*. Graag feliciteer ik Gerda van Wageningen met haar honderdste roman. Het is niet alleen een prestatie om honderd prachtige romans te schrijven, maar ook zeker een feestje waard. Daarom deze glossy van en over de schrijfster voor u!

Wij geven u graag een kijkje in het leven van onze jubilerende auteur: een persoonlijk interview, een rondje door 'haar' Oud-Beijerland, een leuke middag met haar vriendinnen en nog veel meer. Kijk en lees mee in deze special en geniet ervan!

Honderd boeken schrijven is niet een bezigheid, maar een vak. Gerda's romans boeien veel lezers en daar zijn we erg blij mee. En Gerda is nog niet uitgeschreven... Haar volgende roman is al in de maak!

Gerda begon in 1979 met *Rijpend geluk*, een streekroman over over een dappere jonge vrouw, over de Zuid-Hollandse eilanden, de streek die haar zo lief is, en over de liefde. Natuurlijk over de liefde! Want wat is een familieroman zonder romantiek, zonder hem en haar, zonder goed en kwaad? Elke roman van Gerda kent die elementen en vertelt het verhaal van echte mensen. Vaak bijzondere mensen, maar altijd mensen zoals u en ik, van toen en van nu. Dat maakt haar boeken bijzonder en brengt ze dichtbij. Dát is de geluksfactor van Gerda's romans. En die geluksfactor wens ik ook u van harte toe!

Veel leesplezier met *Gewoon Gerda*!

Monique Boltje

Monique Boltje, hoofdredacteur boekenseries

Voorwoord

Colofon

Hoofdredactie: Monique Boltje en Gerda van Wageningen
Eindredactie: Janna Willems
Redactiechef: Petra Kruijt
Fotografie: Rudi Bastiaans, Jolanda van Harten
Vormgeving: GBU grafici, Urk

Aan de totstandkoming van deze glossy werkten verder mee:
Frances Driessen, Floor Jonkers, Bas Mazur, Harma Nijhuis, Jolanda Rijsdam, René Slotboom, Chinouk Thijssen, Marloes Zalm

VCL serie

De glossy *Gewoon Gerda* is een eenmalige uitgave van de VCL-serie.
www.vclserie.nl

Tekst | Petra Kruijt
Foto's | Rudi Bastiaans en Jolanda van Harten

‘Een *streefgetal* heb ik niet meer in mijn hoofd’

Iemand die zo veel boeken heeft geschreven als Gerda van Wageningen, moet wel veel te vertellen hebben. Van in de belangstelling staan houdt ze niet, maar voor deze keer maakt ze een uitzondering. Ze vertelt openhartig over haar schrijfproces, haar inspiratiebronnen en waarom vakantie niet aan haar besteed is. ‘Drie weken met m’n billen in het zand vind ik een kwelling.’

Interview

‘De bron is gelukkig nog lang niet uitgeput’

Honderd boeken!

“Dat had ik zelf ook nooit verwacht. Toen ik vijftien of twintig boeken had geschreven, heb ik aan dit moment gedacht. Het leek me ongelooflijk en nu het zover is, is het dat inderdaad.”

Een hele prestatie. Hoe zorg je dat het leuk blijft?

“Ik wil het voor mezelf en voor mijn lezers leuk houden, dus ik wissel af tussen historische en psychologische romans. Ook de setting is elke keer anders. Dan weer schrijf ik over een juwelierszaak, dan weer over een watermolen. Ik probeer er ook elke keer andere problemen en relaties in te stoppen. De bron is gelukkig nog lang niet uitgeput. Er komt elke keer wel weer iets nieuws op mijn pad.”

Het lijkt erop dat je hard werkt. Hoe ziet je dag eruit?

“Ik ben echt een ochtendmens, ik word zonder wekker om zes uur wakker, zelfs als ik het laat heb gemaakt de avond ervoor. Na het opstaan doe ik het rustig aan. Ik laat de hond uit, ga douchen en eten, en rond halfacht, acht uur start ik de computer op. Dan werk ik tot het begin van de middag door. Als het mooi weer is, ga ik ’s middags vogelen of golfen. Ik werk met mijn hoofd en daarom vind ik het fijn om zo te ontspannen. Mooi weer op een doordeweekse dag pak ik altijd mee. Ik kan in plaats daarvan op een regenachtige zaterdag werken, dus daar maak ik me geen zorgen over.”

Wat heb je nodig om op gang te komen?

“Vrij weinig. Als ik opstart, ga ik meteen schrijven. Lukt dat niet, dan weet ik: ik heb mijn dag niet. En dan stop ik er ook mee. Ik wil geen dingen op papier zetten op zo’n moment, want ik maak dan voor mijn gevoel broddelwerk. Ik ben een strakke, regelmatige werker en ik werk ver vooruit. Omdat ik het schrijven zo leuk vind, ervaar ik ook geen deadline. Meestal doe ik een maand of drie over een boek. Tussendoor krijg ik wel ideeën voor andere verhalen, die stop ik in een mapje voor later.”

Waar komen die verhaalideeën vandaan?

“Ze komen me letterlijk aanwaaien. Verhalen van tv, uit bladen of de krant, van horen zeggen,

‘...niets boven een goed gesprek’

bijzondere geschiedenisverhalen; ik kan veel gebruiken. Ik schrijf over de regio waar ik woon, en over het eiland waar mijn vader opgroeide en waar mijn familie vandaan komt. Daar heb ik dierbare jeugdherinneringen liggen. Ik hoef alleen maar een rondje te rijden om inspiratie op te doen. Als ik een mooie boerderij zie, bel ik gerust aan om te kijken. Dat vinden de bewoners altijd leuk. Met die mensen praat ik dan en ook zo hoor ik weer verhalen. Zo ben ik jaren geleden terechtgekomen bij de laatste adellijke bewoner van Heesterlust in Zierikzee. Enkele familieverhalen die hij me vertelde, mocht ik gewoon gebruiken. Jammer is dat mensen meestal alleen opvallende zaken vertellen, terwijl ik ook alledaagsheid nodig heb om een roman te schrijven. Daar moet ik onderzoek naar doen voordat ik ermee aan de slag kan. Voor de psychologische romans die ik schrijf is het net zo. Het internet is daarbij een dankbare bron van informatie, want mensen plaatsen echt alles op fora. Maar er gaat niets boven een goed gesprek met iemand die zelf met het betreffende probleem te maken heeft gehad.”

Op basis waarvan maak je een keuze uit de verhaalideeën in het mapje?

“Gevoel. Wanneer ik met iets nieuws wil beginnen pak ik het erbij, maar eigenlijk weet ik al van tevoren waarover het volgende boek moet gaan. Maar mijn gevoel klopt niet altijd. Soms wil ik iets graag doen en blijkt het toch niet bij me te passen. Zoals een boek over dyslexie. Ik vond en vind dat een interessant onderwerp, maar het stond te ver van me af: ik kan me niet verplaatsen in iemand die woordblind is. Het was een worsteling om te schrijven. Ik heb het drie hoofdstukken volgehouden, toen gaf ik er de brui aan. Zoals ik al zei: als het niet lukt, stop ik ermee.”

Je moet je dus kunnen verplaatsen in een personage. Toch schrijf je ook historische romans.

"Ook die liggen me na aan het hart. Ik voel me sterk verwant met de periode van ongeveer 1850 tot 1920, de gebruiken en mensen van die tijd. Sommige dingen, uit de iets recentere geschiedenis, weet ik nog uit eigen herinnering. Zoals de periode na de watersnoodramp. Alles moest opnieuw worden opgebouwd, want de hele omgeving was weggespoeld. Een van mijn eerste herinneringen is dat mijn oom en tante bij ons kwamen wonen. Ze hadden een halve kussensloop met spullen kunnen redden, meer niet. Mijn eigen herinneringen aan de watersnoodramp komen ook terug in *Zilver*, een roman die ik heb geschreven."

Waarom heb je gekozen voor het schrijven van streek- en familieromans?

"Ik had het gevoel dat het genre bij me paste. Om ingewikkelde taal geef ik niet, ik schrijf zoals ik praat. Wat ik ook prettig vind is het alledaagse van deze romans: ik houd me niet bezig met revoluties. Ook hebben personages altijd een positieve houding. Ieder leven kent pieken en dalen, alleen kies ik ervoor om een boek te laten aflopen op een piekmoment. Soms schrijf ik een vervolg en dan zie je dat er een nieuw dal komt, maar ook dat eindigt weer op een piek. Zo kunnen lezers mijn boeken met een optimistisch gevoel dichtslaan zonder dat het onrealistisch wordt."

Je lijkt zelf ook een positief mens.

"Dat klopt. Ik beschouw het als levenskunst om overal het positieve van te zien. Je bent beklagenswaardig als mens als je niet tevreden bent of kunt zijn. Zelf ben ik tevreden met wie ik ben én wat ik schrijf. Dat streek- en familieromans in Nederland niet voor vol worden aangezien of dat er badinerend over wordt gedaan, doet mij niet zo veel meer. Ik heb er zelf plezier in en mijn lezers ook."

'Om ingewikkelde taal geef ik niet, ik schrijf zoals ik praat'

Een heel groot aantal lezers zelfs. Word je op straat weleens herkend?

"Soms kijken mensen wel wat schichtig naar me, inderdaad. Ik voel me daar ongemakkelijk onder; ik houd niet van belangstelling. Het is het enige nadeel van mijn werk. Ik heb eens voor tv een week met Maarten 't Hart opgetrokken. Die genoot ervan, vertelde hij, terwijl ik me juist anoniem wil kunnen bewegen. Helaas lukt dat niet altijd. Een paar jaar geleden stond ik in de lingeriewinkel een beha te passen toen er ineens een vrouwenhoofd tussen de gordijntjes door stak: 'U bent toch Gerda van Wageningen?' Ik schrok me rot, zo zout had ik het nog nooit gegeten! Gelukkig gaan de meeste fans er beter mee om."

Waar ben je wel in je element?

"Schrijvend achter de pc natuurlijk, en in de natuur. Ongemerkt wandelen mijn personages veel aan het strand of in het bos, simpelweg omdat ik het zelf zo heerlijk vind. Elk verhaal dat ik schrijf, gaat toch door de zeef van mijn persoonlijkheid. Ik zoek de natuur op om in evenwicht te komen en dat geldt ook voor mijn personages. En dieren, ik ben een liefhebber van paarden, honden, katten en vogels… Tja, wat verwacht je anders van iemand die op dierendag is geboren?"

Ga je ook weleens op vakantie?

"Vijf of zes keer per jaar ga ik enkele dagen er tussenuit, bijna altijd de natuur in. Ik heb er geen behoefte aan om naar Verweggistan te gaan. Ik kom tot rust op de golfbaan of tijdens het vogels kijken. Dagjes weg vind ik ook heerlijk. Ik heb een onstilbare honger naar kennis en ga graag op excursies en naar musea, zoals laatst nog met mijn zoon naar de Hermitage. Zo'n dag heeft alles wat ik wil: het boeit me, het ontspant me en ik haal er inspiratie uit."

Inspiratie genoeg voor boek nummer honderd en één, honderd en twee, honderd en…?

"Ik ga ervoor. Een streefgetal heb ik niet meer in mijn hoofd, dat zou onzinnig zijn nu ik dit prachtige aantal heb gehaald. Maar ik wil nog wel lekker doorgaan. Je weet nooit wat er gebeurt, maar zolang ik het nog leuk vind en mijn lezers ook, zie ik geen reden om te stoppen. Ik heb genoeg energie en genoeg ideeën!" ■